

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ
ΣΥΝΑΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΡΟΥΣΕΑ
 ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
 ΣΥΝΤΕΡΗΚΟΥ Φ. Χρ. 10
 Τιμή Φύλλου
10 λεπτά 10
 *ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ
 *ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΓΓΩΝ.

ΕΤΟΣ Α' | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 17 Αυγούστου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : Όδου Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 256

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΥΡΑΓΩΓΟΥΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ
ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΤΡΟΣ
 Α'.

«Ο Αφροδίτης απάγωγος, κημάτων γέννα,
 Ω διαφεντέφτρα έδω, κάθε καρδιάς πού νιώσει,
 Ω θεά άλωβαστρωτάχνη, δοξάζω έσένα !
 Τρεις μέρες πών πού δέν τόν είδα τόν καλό μου,
 θεομοί σ' άφην πετούνη της καρδιάς μου οι πόθοι,
 σ'τό έθινο μου τότε θωροά και σ' δνειρό μου.
 Άπο μικρό παιδί πιστά δέ περικόω,
 σ'ν μου άναφες τόν έρωτα γιά κεινόν τόν πλάνο,
 κι' άν είδες, άπ' τή φλόγα του πώς δέ ήπιουργώ,
 σ'τά πόδια μου τόν έφερες νά μολογήσει,
 — ω τί στιγμή γλυκιά πού δέν τήνε ξεχάνω ! —
 πώς χάνετε γιά μέ. Ήδού του 'δίνες θάβρος
 σαν άστρο άποσπερής φαινάμενη σ'τή δύση
 κι' άχτίρες στέλλοντες τήν έρα του μινούσης,
 ω σ'ν μανούλα του 'έρωτα, χρυσή Άφροδίτη
 νά πέφτει σ'τό γυαλό, νά βερεσεί σ'τά εμάς,
 σα πελίκνας, σαν Τριτωνας, πού ή Άμφιτροίτη
 τόν έφερε στο φος, και νά 'ρχετ' έδώ πρима...
 Κ' έτσι ξεχνούσαμε τή δυό τής ζωής τ'ό βάρος
 κι' έτρεχε ο χρόνος άλυτος. Και σ'ν γελοΐσες.
 Τρεις μέρες, τρεις ! — Κι' άν μου τόν ήρταξεν ο Κά-
 βρος !

«Η μήπως... ; — Δέν κατάω νά τό σκεφτό, θεά μου
 ή μήπως μ' άπαρηνήσει κι' άλλως άγκάλη
 τώρα τόν χαίρεται... — Ηάψε, ω πικρή καρδιά μου
 νά πάλλεις, πριχού μάθεις πώς άγάπησε άλλη !
 Τρεις μέρες, τρεις ! — Τό όάμα σου, ω θεά, πεθαίνω !»

Τ' άγαλμα κρύο, άκίνητο, μαρμαρομένο
 τή βλέπει άλύπητα. Οι θεοί δέν νιώθουν ζάλη
 γιά πάθια τών θνητών. — Τίποτες δέ μινάει
 μέσ' σ'τό ναό τήν καλοδιά στήν έρωτιάρα.
 — «Ω θεά σκληρή κι' άμύλαχτη, θεά ζουλιάρα !
 βλαστήμησεν ή καρδιά κι' έώ πηδεί.
 Νύχτα παντού, τρισκότιδο, κι' ο νοός της μάβρος
 Που τρέχει : — Που τρέχει πούλι άνεμοδαρμένο,
 δρολάπι πού τή τριγγυρνάει κι' άνεμοζάλη ;
 Άγνάπια της βογκάει ο πόνορς ώσαν τάβρος.
 Μά είναι τό μάτι τό θολό σνευσιωμένο
 και βλέπει πρός τό πέλαο κι' ή καρδιά της πάλλει

Είναι ή Ήρώ ή ίέρυσσα τής Άφροδίτης
 κι' άκαρτερεί άπ' τήν Άβυδο...
 τόν έραστή της !
 Η'.

Μέσ' σ' άγριο καταμούκαρο, σ'τή μάδρη άντάρρα
 του γαλανού του Έλλάδσηοντου τό άστατο κύμα
 βαρυνά βογκάει κι' όλο ξεσπά μ' άφρών γαργάρα
 θεοί μ' άφίηνητα τό σόματα, πού θύμα
 ζητάει νά καταμεί κάποιο ζώη με νάτα

Ο Λεάντρος μέσ' άγκομαχάει κι' έχει λαχτάρα
 τί τόν φτερόν' ή άγάπη κι' άψηφάει τό μνήμα
 γιστι άγνάπια από τή Βιστό μιά μαβρομάτα
 μ' ένα φανάρι τού ήσται και σ' άφτό πλάει
 κι' όλο και κόφτει διάστημα στήν όρη στράτα
 και μέσ' σ'τό χαρ-πάλαμα μιλάν και λέει :
 — αδοΐα θα μου γενούσουν, έλλάσσ' άγρια, δοΐλα,
 νά 'χα κοντά τή θρηπίστουμα μάτια της, νά 'χα
 κι' οΐλα τ' άστέρια άς έλειπαν, άς οδώναν κι' οΐλα,
 τάχα τ' άστέρια πού πάλυ μεύ ήγγαν. τάχα !
 Τρεις μέρες έχω νά σέ ιδώ νά σοΐ μιλήσω,
 γλυκιά μου άγνή ! Ήρώ, και σ'ν άγρυπνός γιά μένα
 ω τάχα θα σέ ιδώ ξανά ; τάχα θα ζήσω ; ...»

Μα ξάφνου οδώνει άφές βορίας κειό τό φανάρι,
 τόν έφνει τότε ή σκοτεινά εις νερά χαμένα
 κι' έτσι νικάει ή θάλασσα τό παλλικέρι.
 Κουρφέλλιασμένα γνήνη άστράφθουν πανωθίο του
 και βλέπει μπρός σ'τά μάτια του τό θάνατό του.
 Βροντάει ο άστροπέλεκας κι' άνηβροντάει
 τή κύμα ως πού τόν οβρην' όχ άδύπητο κύμα.
 όδε τό κορμί, π' όφρ'ν λυθούν ως τώρα πλινες.
 Κι' άφτό γιά μνήμα όγμό άφαλό του άναίγει...
 Κρίμα !

Κλάψε τό Λεάντρο πάλι ο Λεάντρος, χήρα κόρη.
 Γ'.

Ξυμέρωσε κι' άνάμωλη σ'τού πάλιο τ'ό άχτίνας
 μπρός σ'τό κατάγαλο ή Ήρώ τότε ζητάει
 και τή βραχνή φωνή της θωνοΐνουν τό όρη
 — «Συντρίμνια ειν' ή καρδιά μου ! Βράδυ και πουργό
 γυρνά σ'τό περιγιάδι, σ'τά χαμένα τρέχο,
 και κλαίω, πάντα κλαίω και τό φέκια βυχο,
 ζάλη έχω σ'τό κεφάλι, μά όλο και γυρνά,
 Τριζόνει τα γυαλόδοα κι' έγω παντέχο,
 τηρώ τό πέλαο, τηρώ τόν ουράνο.
 Νερσίδες του γυαλού μου πήραν — άχ πονά ! —
 έκείνιν π' άγαπούσα, τώρα νου δέν έχω.
 *Ονειρο ειταν γιά μέ γλυκό, μά εδούστη τώρα !»

Άπ' τή χαράματα κι' έδώ, έπαψ' ή μπόρα,
 μ' άκόμα ή φυσικοθαλασσά κι' ή σοχοζάλη
 άνάστατη τή θάλασσα κρυσταΐν άκόμα,
 Τηράει τ' άφράτα κύματα και ή κεφαλή
 άνθρώπινο κινούσανε, κίτι σά σάμα,
 κι' όμπε ξεβράζων σ'τό γιάλο έκεί μπροστά της
 του νου π' άγαπάει τό κορμί, του νου π' άγάπα.
 Μαδάει μ' οδώνη ή άμοιρη τή θεά μαλλιά της.
 — «Τι μοιρολόι πλά νά πώ που όλα σου τά 'πα !
 Και τώρα... άς γίνει και γιά μέ τό μάδρο κύμα
 κοντά σ'ν μνήμα !»

ΜΕΝΟΣ ΦΙΑΗΝΤΑΣ

— **ΡΑΧΑΤΛΗΔΕΣ**
ΚΑΙ ΤΕΜΠΕΛΗΔΕΣ

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ χάνεται, μεγίλος κινδύος
 άπειλει τό Έθνος και :

« Ο κ. Θ. Διληγιάννης καλλιεργεί
 ρόδα εις τήν Κηφισίαν και όμιλεί περι διαλύ-
 σεις της Βουλής, μελετών κ' έν ταξείδιον ά-
 ναψυχής μέχρι Δαλματίας.

« Ο κ. Γ. Θεοτόκης παραθερίζει εις τό έν
 Κερύρα κτήμα του, αναμένων τό κινήγιον
 τών όρτύγων και τών τρυφώνων.

« Ο κ. Ζαΐμης ειδικάζομεν δευ θα έφηρηχά-
 ζη εις τήν Μοήνη του Μ. Σπηλαίου, χωρίς τού-
 λάγιστον νά φιλοδέξη ηρουμηνίαν μια; ει τών
 μινών της επαρχίας του.

« Ο κ. Σιμόπουλος ταξιδεύει με γιότ άνά
 τας Έλληνικας νήσους χάριν άναψυχής.

« Ο κ. Α. Διληγεώργης μεταβαίνει εις τό
 έν Θεσσαλία κτήμα του διά νά μελετήση τά
 της παραγωγής της λαχάρεως.»

ΕΝΑΣ Ρωμηός από τήν Λόντρα στέλνει τήν
 πολύτιμη αυτή πληροφορία στή « Έστία ».
 Τίποτε καινούργια δέν μάς μαθαίνει ο Ρω-
 μηός αυτός. Πώς ραχατεύουν και τεμπελιάζουν
 οι Άρχηγοί μας, όταν εύρίσκονται έκτός της
 Άρχής, τό ξέρουμε.

Ξέρουμεν άκόμη πώς καμιά φορά τεμπε-
 λιάζουν, και ραχατεύουν και όταν έχου τήν
 Άρχή στα χέρια τους.

Τό ξέρουμε. Μά τό ξεχνούμε. Και μονάχα
 όταν μάς τό θυμίση κανείς, ξυνοΐομε και εξα-
 ζομαστέ και τραβοδμε τά μαλλιά της κεφαλής.
 μας και σαν χήρες άπαρηγόρητες φωνάζουμε ;

— Μπα τούς άφιλότιμους ! Τό ραχάτι
 τους κοιτάζουν και δέν νοιάζονται γιά τό Έ-
 θνος πού χάνεται ; Και δέν δίνουν μιά πεν-
 ταρα γιά τό χάλια μας ; Και δέν συγκινούνται
 καθόλου γιά τήν κακομοιρία μας ;

Τι κι' άν χάνεται ή Μακεδονία ;